CHƯƠNG 2387

Bí Cảnh Kim Ấn Mở Ra

Tất cả những người đang nhắm mắt trầm tư đều mở mắt ra.

Hạ Nhân nhìn thấy giữa quảng trường xuất hiện một luồng sáng chín màu.

Luồng sáng ấy tựa như một chiếc lông vũ mọc lên từ lòng đất, cao hàng chục trượng, không ngừng lóe lên thần quang chín màu.

“Đây là lối vào tiểu thế giới!” Vạn Kỳ Liễu đứng dậy nói với Hạ Nhân: “Bí cảnh Kim Ấn thực ra là một tiểu thế giới!”

“Lối vào tiểu thế giới xuất hiện, cũng có nghĩa là bí cảnh đã mở ra!”

“Bí cảnh mở ra không có thời gian cố định, cuối cùng sẽ lấy thời điểm tu sĩ duy nhất có thể tiến vào thần điện bước vào làm chuẩn!”

“Một khi có người tiến vào thần điện, toàn bộ bí cảnh sẽ đóng lại trong khoảng sáu nhịp thở.”

“Khi đóng lại, tất cả mọi người sẽ lập tức được truyền tống về quảng trường này!”

Hạ Nhân gật đầu. Những quy tắc này, trước đó hắn cũng đã biết đôi chút!

“Vương Bình...” Cố Đế lớn tiếng gọi Vương Đôn, nói: “Có một câu, ngươi phải ghi nhớ cho kỹ!”

Cố Đế nói: “Trong bí cảnh này, chỉ cho phép tu sĩ từ Thần Tôn cảnh trở xuống tiến vào. Tu vi của Cố Kinh Hồng đã đạt Thần Vương cảnh, ngươi có thể đưa nàng vào thông qua tiểu thế giới, nhưng tuyệt đối không được thả nàng ra trong bí cảnh, nếu không nàng sẽ lập tức chết dưới quy tắc của bí cảnh!”

Toàn thân Hạ Nhân run lên: Còn có chuyện này nữa sao!

“Không sai...” Lại có một vị Thần Đế lên tiếng: “Điều Cố Đế nói là sự thật... Tất cả tu sĩ tiến vào đó đều không được thả thần sủng hoặc nô bộc có tu vi cao hơn Thần Tôn cảnh ra ngoài, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả!”

“Chư vị... Muốn mở lối vào bí cảnh, ít nhất cần ba mươi sáu vị Thần Đế hợp lực mới được!”

“Hơn nữa ba mươi sáu vị Thần Đế này phải gồm mười tám nam đế và mười tám nữ đế... Mời chư vị tới đây, chúng ta cùng mở ra bí cảnh!”

Tu sĩ tham gia bí cảnh lần này đến từ ba nghìn thần quốc. Thần Đế đi cùng không có ba nghìn thì cũng hơn hai nghìn, vậy nên gom đủ ba mươi sáu vị Thần Đế vẫn rất dễ dàng.

Chẳng bao lâu sau, ba mươi sáu vị Thần Đế lần lượt ra tay, truyền đạo pháp và thần lực trong cơ thể vào luồng thần quang hình lông vũ chín màu.

Ngay sau đó, một vòng xoáy hư không khổng lồ hình thành, trải phẳng trên quảng trường, tỏa ra màu lam u tối thần bí quỷ dị.

Đã có người lục tục nhảy vào trong.

Thần niệm của Hạ Nhân quét qua quảng trường, hắn muốn tìm thử tên Cá Miệng To kia ở đây.

“Đi thôi…” Vương Đôn kéo Hạ Nhân một cái, nói: “Vào trong rồi nói!”

Vương Đôn, Hạ Nhân, Ân Phán Ương và Hàn Hậu Chỉ lần lượt nhảy vào trong.

Nhưng ngay sau đó, Hạ Nhân lại ngây ngẩn cả người!

Hắn phát hiện Vương Đôn, Ân Phán Ương và Hàn Hậu Chỉ đều đã vào được, chỉ có hắn bị một luồng sức mạnh pháp tắc đặc biệt ngăn lại!

Lão tử lặn lội nghìn dặm chạy tới đây, kết quả lại không vào được sao?

“Chuyện gì vậy?” Vạn Kỳ Liễu hơi sốt ruột nhìn Hạ Nhân.

Lúc này Hạ Nhân đang đứng trong vòng xoáy, nhưng hắn cứ không thể tiến vào!

“Ta cũng không biết…” Hạ Nhân tỏ vẻ vô tội.

“Ha ha ha…” Hải Đường Thần Đế bật cười lớn mấy tiếng, nói: “Trước đây cũng từng nhiều lần xuất hiện tình trạng thế này!”

“Đều là vì có người che giấu tu vi, cho rằng chỉ cần ép tu vi Thần Vương cảnh xuống là có thể vào, nhưng thực tế lại không được!”

“Mấy trò khôn vặt ấy không có tác dụng trước mặt Chúa Tể Chi Thần!”

“Cái gì?” Ánh mắt Vạn Kỳ Liễu lạnh đi, nàng nhìn Hạ Nhân: “Vương Đôn… ngươi… ngươi là Thần Vương cảnh?”

Hạ Nhân đập mạnh vào đùi: Xong đời rồi…

Hạ Nhân không còn cách nào khác, đành bước một bước ra, trở lại khoảng đất trống bên cạnh vòng xoáy.

Hắn hít sâu một hơi, rồi dồn sức đánh mạnh vào cơ thể mình một chưởng.

Ngay sau đó, một ngụm tinh huyết bản nguyên màu vàng bị hắn trực tiếp phun ra.

“Ngươi…” Vạn Kỳ Liễu hỏi: “Rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy?”

Hạ Nhân nói: “Khí huyết của vãn bối quá dồi dào, có lẽ đã bị trận pháp ngăn cản… Không sao, phun ngụm máu này ra thì chắc sẽ ổn!”

Hắn liên tiếp phun ra ba ngụm tinh huyết, sau đó lại thu hồi tinh huyết vào.

Nhưng lần này, khi hắn nhảy vào vòng xoáy, hắn đã trực tiếp tiến vào được.

Bởi vì vừa rồi, hắn đã cưỡng ép hạ tu vi Vu Vương cảnh của mình xuống tầng mười hai Vu Tôn cảnh bằng cách chủ động tổn hao bản nguyên.

Sau một thoáng trải qua màn chắn tối tăm của quá trình chuyển đổi thời không, vài nhịp thở sau, trước mắt Hạ Nhân xuất hiện một thế giới rộng lớn.

Dĩ nhiên, ở đây chắc chắn không chỉ có mình Hạ Nhân, tất cả tu sĩ đều tiến vào bí cảnh từ nơi này.

天地 trước mắt mênh mông bát ngát, núi non trải dài bất tận!

Giữa núi rừng, những tộc nhân Vũ tộc khổng lồ bay vút lên trời, bộ lông vũ xinh đẹp biến đổi đủ màu sắc, chậm rãi lướt qua hư không.

Giữa những dãy núi trùng điệp, lại có những con sông lớn uốn lượn quanh co, cuốn theo sóng dữ ào ào chảy xuống.

“Ngươi bị làm sao vậy?” Giọng Vương Đôn vang lên bên tai Hạ Nhân.

Hạ Nhân nhìn quanh, thấy Vương Đôn, Ân Phán Ương và Hàn Hậu Chỉ đều ở đó, bèn nói: “Không sao, chỉ xảy ra chút sự cố, nhưng cuối cùng cũng vào được rồi.”

“Cảnh sắc đẹp thật!” Hắn cảm khái nhìn cảnh vật trước mắt một câu, rồi chuyển chủ đề hỏi Vương Đôn: “Có bản đồ không?”

“Không có!” Vương Đôn lắc đầu: “Nơi quỷ quái này cần bản đồ làm gì, nghe nói thần điện nằm ở chính giữa, đi thôi… trước tiên bay tới đó tìm thử!”

“Ờm… Chính giữa là hướng nào vậy?”

Vương Đôn sờ sờ trán mình.

Hạ Nhân ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ.

“Hê hê hê…” Vương Đôn nói: “Chỉ là… ngươi vừa vào đã hỏi xin đồ của ta, huynh đệ à… vừa rồi ta hơi phản ứng quá thôi…”

“Đúng rồi… Ngươi có thứ gì tốt cho ta không?”

Hắn nhìn Hạ Nhân, vẻ mặt đầy mong đợi.

Hạ Nhân nghĩ ngợi, nói: “Hình như không có… Những thứ ta có, chắc ngươi cũng có cả rồi!”

“Hay là ta cho ngươi ít Hồng Mông Tử Khí, ngươi cầm đi tặng người?”

Trong lúc nói chuyện, Hạ Nhân lấy ra mấy chiếc hộp ngọc.

Vương Đôn cũng không khách sáo, trực tiếp thu lấy, nói: “Thật ra trước đây ta đã có thứ này rồi, nhưng nếu nói đến chuyện đem tặng người thì hơi túng thiếu, ngươi cho thêm thì càng tốt!”

“Càng nhiều càng tốt, còn nữa không?”

Hạ Nhân hỏi: “Ngươi muốn bao nhiêu?”

Vương Đôn nói: “Trước tiên cho ta mấy trăm hộp là được!”

“Được... Ngươi chờ một lát...” Hạ Nhân trực tiếp kéo ra một khối Hồng Mông Tử Khí siêu lớn từ trong Hồng Mông Thiên Châu, ném cho Vương Đôn: “Ngươi cầm lấy, tự chia đi!”

“Vãi... Vãi cả chưởng...” Hai mắt Vương Đôn trợn tròn: “Huynh đệ... Sao ngươi lại có nhiều thứ này đến vậy?”

“Yên tâm đi, không mất tiền đâu!” Hạ Nhân nói: “Trên người ta có một món chí bảo, vượt xa phạm trù thần khí, Hồng Mông Tử Khí bên trong gần như vô cùng vô tận, ngươi muốn bao nhiêu cứ việc nói!”

“Đỉnh thật!” Vương Đôn giơ ngón tay cái lên.

CHƯƠNG 2388

Thần Đạo Đài

Hạ Nhân lại lấy ra một miếng ngọc giản, nói: “Thứ này... có ích cho đệ, xem cho kỹ đi!”

Trong ngọc giản đưa cho Vương Đôn có ghi lại thần thông【Điểm Giáng Thần】 do lão Tào truyền thụ.

Chính là thần thông có thể mô phỏng đủ loại ấn ký ấy.

Có điều muốn tu luyện thành công thì cần có tâm lực hỗ trợ.

“Đỉnh thật đấy... đệ còn nói mình chẳng có thứ gì tốt, thứ này đúng là tuyệt phẩm!” Vương Đôn nói: “Nhưng thứ này cần tâm lực chống đỡ, đệ có pháp môn tu luyện tâm lực không?”

“Có!” Hạ Nhân đưa qua một quyển Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh, nói: “Đọc tụng thứ này là có thể ngưng tụ tâm lực!”

“Tâm lực của huynh chính là ngưng tụ được nhờ thứ này!”

“Được được được!” Vương Đôn nói: “Chẳng phải thứ này là hàng phổ thông khắp Tiên giới sao?”

Vương Đôn lập tức cất ngọc giản đi. Hắn tin Hạ Nhân sẽ không lừa mình.

“Haiz…” Nói đến đây, Vương Đôn bỗng thở dài.

Hắn nhìn Hạ Nhân, nói: “Đệ đệ… chuyện Thái Chân, huynh thật sự rất xin lỗi… Không ngờ mấy tấm thần tạp huynh đưa cho đệ lại khiến đệ mất đi một đạo lữ… Chuyện này… huynh thật sự vô tình gây ra…”

Hạ Nhân lắc đầu, nói: “Sư huynh nói gì vậy, có những chuyện thật ra đã là số trời định sẵn!”

Hắn đang nghĩ, nếu Thái Chân không dùng thần tạp thì sẽ thế nào?

Vậy thì rất có thể lão tử đã bị Luyến Điệp Thần Đế diệt thẳng tay rồi.

Được và mất không phải chuyện có thể đơn phương định đoạt.

“Đệ còn cần gì nữa không?” Vương Đôn hỏi: “Nếu cần thì cứ nói với huynh, huynh có gì sẽ đưa cho đệ!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không cần đâu… thật ra huynh rất muốn có bản lĩnh giúp huynh chạy thoát khỏi tay Thần Đế, nhưng đệ biết, đó chắc chắn không phải thần thông, huynh cũng không học được!”

Vương Đôn nói: “Cái này… quả thật không đưa cho đệ được, không phải huynh không muốn đưa, mà đúng như nghĩa đen, không thể đưa được!”

“Bốn người chúng ta cứ lập đội, đại sát tứ phương trong này rồi tính!”

“Hê hê hê… tìm thần điện quan trọng hơn!”

“Ta có phi thuyền!” Ân Phán Oanh mở ra một chiếc phi thuyền màu trắng, nói: “Công tử, phi thuyền của ta bay rất nhanh, mời công tử và mọi người lên thuyền!”

“Được!” Mọi người nhảy lên phi thuyền của Ân Phán Oanh, sau đó bắt đầu bay giữa thế giới rộng lớn này.

Hạ Nhân nhận ra những tu sĩ khác tiến vào bí cảnh dường như cũng không biết trung tâm nằm ở đâu, ai nấy như ruồi mất đầu, va loạn về đủ mọi hướng.

Chỉ trong chớp mắt, khoảng ba nghìn Thần Tôn đã tản biến về bốn phương tám hướng.

“Cứ tùy tiện chọn một hướng đi…” Vương Đôn nói: “Dù sao chúng ta cũng không biết nên đi về phía nào. Các ngươi nhìn xem, hình như những người khác cũng chẳng biết phải đi đâu!”

“Đúng vậy!” Hàn Hậu Chỉ, người vẫn luôn im lặng, nói: “Tiểu thế giới này thật kỳ lạ!”

“Trước khi vào đây, Đệ Thất Phụ Thần nói với ta rằng sau khi tiến vào tiểu thế giới này, trước tiên phải đi tìm một đài cao tên là Thần Đạo Đài!”

“Chỉ khi leo lên Thần Đạo Đài mới có thể tìm được vị trí của thần điện!”

“Nếu ngay cả Thần Đạo Đài cũng không leo lên được thì cả đời này đừng hòng bước vào thần điện!”

Hạ Nhân hỏi: “Đệ Thất Phụ Thần không nói cho huynh biết Thần Đạo Đài ở đâu sao?”

“Có nói!” Hàn Hậu Chỉ đáp: “Ngài ấy nói vị trí của Thần Đạo Đài nằm ngay chính giữa tiểu thế giới này, nhưng mỗi lần tiểu thế giới mở ra, vị trí thông đạo xuất hiện lại không cố định, cho nên sau khi tiến vào tiểu thế giới, không ai biết chắc mình phải đi theo hướng nào!”

“Hơn nữa, vì tiểu thế giới này quá rộng lớn, gần như không thể vẽ bản đồ, mà những tấm bản đồ sơ lược cũng chẳng dùng được!”

Đang nói, Hàn Hậu Chỉ thật sự lấy ra một miếng ngọc giản, nói: “Này… đây chính là bản đồ!”

Vương Đôn là người đầu tiên nhận lấy bản đồ xem qua, sau đó lắc đầu, nói: “Bản đồ thì xem hiểu, chỉ không biết hiện giờ chúng ta đang ở vị trí nào trên đó!”

“Đúng vậy!” Hàn Hậu Chỉ nói: “Trên bản đồ có ba mươi hai địa điểm đặc biệt dùng để xác định phương hướng. Chúng ta chỉ cần tìm được bất kỳ địa điểm nào trong số đó là cơ bản có thể xác định phương hướng!”

Hạ Nhân nói: “Đưa bản đồ cho ta xem!”

Hắn cầm bản đồ lên xem, sau đó lại tỉnh bơ ném vào Tụ Bảo Bồn.

Chẳng biết còn phải vòng vèo trong tiểu thế giới này bao lâu, cứ tăng cường trước rồi tính.

“Hướng này!” Hạ Nhân tùy tiện chỉ một hướng, nói: “Sư muội, cứ đi về phía này là được!”

“Vâng, công tử!” Ân Phán Oanh phụ trách điều khiển phi thuyền.

Nàng quay đầu hỏi: “Chỉ sợ đến lúc đó người khác tìm được đài cao trước, giành mất cơ hội thì phiền!”

“Chuyện đó cũng không còn cách nào!” Hàn Hậu Chỉ nói: “Cơ duyên, cơ duyên… tất cả đều phải xem cơ duyên!”

“Có điều… cũng không cần quá lo lắng… Đài cao ấy không phải ai cũng có thể leo lên!”

“Đệ Thất Phụ Thần nói với ta, đừng thấy lần này chúng ta có đủ ba nghìn người, số người có thể leo lên đài cao tuyệt đối không quá trăm!”

“Hơn nữa, nếu ít hơn ba mươi sáu người thì đài cao cũng không mở ra, không thể đi về phía thần điện!”

“Vậy nên chỉ cần vận may của chúng ta không quá tệ thì hẳn vẫn kịp!”

Nghe vậy, lòng Hạ Nhân hơi bình tĩnh lại.

Nửa năm sau, tấm bản đồ đã được sao chép thành hai bản, nhưng vẫn chưa được tăng cường.

Hạ Nhân lấy một bản đưa lại cho Hàn Hậu Chỉ, bản còn lại tiếp tục tăng cường.

Mấy tháng sau, bản đồ còn lại được tăng cường thành cực phẩm. Hạ Nhân đưa thần niệm vào xem lại, quả nhiên bản đồ bên trong đã tinh xảo và chi tiết hơn nhiều.

Hắn lén đưa bản đồ cho Vương Đôn.

Vương Đôn lén xem bản đồ, sau đó nói: “Ồ ồ ồ... ta quên mất, hình như trên người ta thật sự cũng có bản đồ!”

Trên mặt Hàn Hậu Chỉ lộ ra vẻ như muốn nói: Ngươi đoán xem ta có tin không?

“Bên này... bên này, bên này...” Vương Đôn chỉ một hướng, nói: “Hình như là phía này... Ân Phán Oanh, bay về hướng này...”

Ân Phán Oanh lập tức xoay đầu thuyền.

Thật ra tuyến đường bay ban đầu của nàng cũng không lệch quá xa, phương hướng đại khái là đúng, chỉ hơi lệch một chút về góc độ mà thôi.

Lần này đã có hướng bay, bốn người vẫn bay suốt nửa năm mới đến được nơi Thần Đạo Đài tọa lạc.

Điều khiến Hạ Nhân hơi bất ngờ là trong suốt hành trình bay, họ chỉ gặp một số yêu thú mà thôi. Gặp yêu thú cản đường, cả bốn lập tức ra tay chém giết, chẳng tốn chút sức lực nào. Còn những người cùng tiến vào bí cảnh lần này thì Hạ Nhân không gặp bất kỳ ai.

Dù sao tiểu thế giới này lớn đến mức quá quắt, mà số tu sĩ tiến vào cũng chỉ có ba nghìn người.

Khi bốn người đến đài cao, xung quanh đài đã tụ tập khoảng bảy tám mươi người.

Những người này đều đang quanh quẩn dưới chân Thần Đạo Đài. Có người đã bước lên tầng thứ nhất của đài cao, có người lại ngồi xếp bằng trên khoảng đất trống bên dưới Thần Đạo Đài.

Nhưng không một ai leo lên được Thần Đạo Đài.

Bốn người Hạ Nhân đáp xuống, những người xung quanh lập tức lùi lại đôi chút, nhường ra một khoảng trống.

Dù sao mọi người đều từng chứng kiến thực lực của Vương Đôn, ai dám đối đầu cứng rắn với một kẻ có thể đối chọi Thần Đế?

CHƯƠNG 2389

Không Cần Đánh Đánh Giết Giết

Vừa hạ xuống đất, Vương Đôn đã cười hề hề nhìn những người khác, nói: “Các ngươi cộng lại cũng không đánh thắng được ta!”

“Có điều, chúng ta đâu có thù oán gì, ta đánh các ngươi cũng chẳng có ý nghĩa, chỉ uổng công tăng thêm nhân quả mà thôi!”

“Không cần sợ, không cần sợ…”

Nghe Vương Đôn nói vậy, mọi người mới hơi yên tâm.

Vương Đôn hỏi: “Các vị đạo hữu… Nếu đã đến đài cao, vì sao không lên đài?”

Mọi người nhìn nhau, chẳng ai lên tiếng.

“Ừm?” Vương Đôn cau mày.

Sau đó, một nữ tu bước ra, nói: “Vương đạo hữu, xin chào… Có lẽ là thiên phú của chúng ta không đủ, không nhận được sự công nhận của Chúa Tể Thần. Dù sao mấy chục người chúng ta ở đây, không một ai có thể leo lên đài cao!”

“Đừng nói đến lên đỉnh, ngay cả bậc thềm thứ hai cũng không bước lên được!”

“Tất cả mọi người nhiều nhất chỉ có thể lên đến bậc thềm đầu tiên!”

“A Di Đà Phật...” Ân Phán Ương ở bên cạnh nói: “Nếu đã không thể bước lên Thần Đạo Đài, vì sao các vị không sớm rời đi? Ít nhất cũng tốt hơn ở lại đây tự chuốc thêm nguy hiểm!”

Đừng quên, mỗi người tiến vào đây trên người ít nhất đều có một tờ Đại Đạo Tố Tiên, thứ này ở đây quý giá vô cùng.

Nếu có người muốn cướp đoạt, ắt không tránh khỏi đánh nhau đổ máu.

Bản thân đã không còn hy vọng thì có thể trực tiếp rời đi, tìm một nơi ẩn náu, lặng lẽ chờ bí cảnh đóng lại là được.

Đối với phần lớn những người có thực lực chiến đấu yếu, đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy Ân Phán Ương mới hỏi như thế.

Nữ tử kia chắp tay với Ân Phán Ương, nói: “Vị đạo hữu này không biết rồi, quy tắc nơi đây vô cùng kỳ lạ!”

“Thật ra tiểu muội cũng nghĩ giống huynh, nếu đã không có duyên leo lên Thần Đạo Đài thì chúng ta rời đi là được!”

“Nhưng đến khi thật sự muốn rời khỏi đây, ta mới phát hiện nơi này không thể tùy tiện rời đi!”

“Ý là sao?” Vương Đôn nói: “Đã đến rồi mà còn không cho đi?”

“Đúng vậy!” Nữ tử gật đầu.

Vương Đôn nói: “Để ta thử xem…”

Hắn không dùng bất kỳ thủ đoạn đặc biệt nào, cứ thế bay ra ngoài. Kết quả, khi bay đến nơi cách đó mười vạn trượng, hắn bị một kết giới vô hình chặn lại.

Nơi này có thể đi vào, nhưng không thể ra ngoài.

“Hừ…” Vương Đôn nói: “Quả nhiên là vậy!”

“Mấy người các ngươi cũng thử đi!”

Hạ Nhân, Ân Phán Ương và Hàn Hậu Chỉ cũng lần lượt thử nghiệm, từ những góc độ khác nhau bay ra ngoài theo bốn phương tám hướng.

Kết quả không ngoài dự đoán, tất cả đều bị chặn lại ở nơi cách đài cao mười vạn trượng.

“Đã đến mà không cho đi!” Hàn Hậu Chỉ nói: “Trước đây Đệ Thất Phụ Thần đâu có nói với ta rằng còn có quy tắc này!”

Hạ Nhân nói: “Mặc kệ đi, cứ leo lên trước đã!”

Bốn người cùng đi về phía Thần Đạo Đài, sau đó đồng loạt nhấc chân bước lên tầng thứ nhất.

Thần Đạo Đài không cao lắm, chỉ khoảng trăm trượng!

Hơn nữa độ dốc cực kỳ thoải, mỗi bậc thềm đều rộng ba thước.

Bước lên bậc đầu tiên, không hề có gì khác thường.

Trên bậc thềm này không có đạo pháp ngăn cản, cũng chẳng có uy áp nào giáng xuống.

Sau đó, Hạ Nhân thử bước lên bậc thềm thứ hai.

Kết quả, trong hư không phía trước tựa như có một bức tường vô hình, chặn đứng hoàn toàn đường đi của hắn.

“Không lên được!” Sắc mặt Vương Đôn tối sầm, hắn cũng không lên được.

Hàn Hậu Chỉ và Ân Phán Ương cũng không ngoại lệ.

“Chuyện này là sao?” Vương Đôn tức đến mức sắp chửi ầm lên: “Ta không lên được, ngươi cũng không lên được… Vậy rốt cuộc bậc thềm này là để ai lên?”

“Vương đạo hữu!” Nữ tu vừa bắt chuyện phía sau bốn người nói: “Thật ra… chúng ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ!”

“Theo xác suất thường lệ, đại khái sẽ có khoảng một trăm người lên được đỉnh, nghĩa là trung bình cứ ba mươi người sẽ có một người leo lên được!”

“Bây giờ số người ở đây cũng không ít, dù thế nào đi nữa cũng phải có vài người leo lên được!”

“Ta có một suy đoán!” Nữ tử hơi ngừng lại rồi nói: “Có lẽ… không phải là không thể leo lên, mà rất có thể thời điểm vẫn chưa tới!”

Hạ Nhân gật đầu: “Cũng có khả năng!”

Dù ngoài miệng nói là chờ thêm, Hạ Nhân lại không hề chờ đợi!

Hắn vận chuyển sức mạnh trong cơ thể một vòng, không chỉ thử thần lực, mà còn thử cả sức mạnh khí huyết, pháp lực, thậm chí ngay cả tâm lực cũng dùng đến.

Kết quả vẫn không lên được, không tiến thêm nổi một tấc.

Thậm chí Hạ Nhân còn đi vòng quanh, thử từng góc của Thần Đạo Đài, vậy mà vẫn không có tác dụng.

Đến lúc này, hắn mới từ bỏ, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Vương Đôn!

Theo thời gian trôi qua, tu sĩ tìm đến nơi này cũng ngày càng nhiều.

Khoảng hai năm nữa trôi qua, số người dưới đài cao đã từ mấy chục người ban đầu biến thành hai nghìn người.

Ngay khoảnh khắc số người vượt quá hai nghìn, có người lớn tiếng hô lên: “Các vị… có thể leo lên rồi!”

“Cấm chế trên Thần Đạo Đài đã được giải trừ!”

Các tu sĩ ùn ùn kéo lên, tất cả đều lao về phía Thần Đạo Đài.

Bốn người Hạ Nhân nhìn nhau, cũng vội vàng đứng dậy leo lên đài.

Thử một lần, lần này quả nhiên tốt hơn nhiều.

Hạ Nhân dễ dàng bước lên bậc thềm thứ hai.

Một lực cản lúc có lúc không lập tức truyền đến.

Nhưng chút lực cản này vẫn chưa đủ để ngăn bước chân leo lên của hắn.

Có người quá đỗi phấn khích, thậm chí còn lao thẳng lên trên.

Nhưng rất nhanh, đã có người dừng lại ở khoảng bậc thứ một trăm, không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Đương nhiên, phần lớn mọi người vẫn có thể tiếp tục lao lên.

Bốn người Hạ Nhân một hơi xông đến bậc thứ năm trăm, đã bỏ xa những người khác.

“Khoan đã…” Vương Đôn nói: “Đừng đi tiếp… Những người này đều không lên được, chúng ta lên trên cũng chẳng có ích gì!”

Ân Phán Ương nói: “Vương sư huynh quả thật từ bi với chúng sinh!”

“Ha ha ha…” Vương Đôn cười lớn một tiếng, rồi quay đầu nhìn những người đã không thể leo tiếp trên đài cao, nói: “Các vị đạo hữu… chúng ta thương lượng một chút nhé…”

“Dù sao các vị cũng không leo tiếp được Thần Đạo Đài này, tự nhiên không còn cơ hội tiến vào Thần Điện Chúa Tể!”

“Đại Đạo Tố Tiên ở trong tay các vị cũng chỉ lãng phí mà thôi!”

“Vương ta... khụ khụ khụ... Hạ tiểu sinh ta cả đời này, ghét nhất chính là đánh đánh giết giết!”

“Thế này đi, các vị đưa hết Đại Đạo Tố Tiên trong tay cho ta, chúng ta kết một thiện duyên, được chứ?”

Hạ Nhân vội vàng cũng đứng dậy, nói: “Các vị... chúng ta cũng không lấy không thứ này...”

“Tiểu đệ có một bộ công pháp cực phẩm cấp Thiên giai, phía sau công pháp còn có thêm một thức thần thông cực phẩm cấp Thiên giai...”

“Nếu có ai bằng lòng giao Đại Đạo Tố Tiên trong tay cho chúng ta, ta sẽ tặng bộ công pháp và thần thông cực phẩm cấp Thiên giai này!”

Khóe miệng Vương Đôn lập tức giật hai cái: “Sư đệ, cực phẩm đấy... lại còn là Thiên giai, đệ thật sự nỡ sao?”

“Được!” Vương Đôn hét lớn: “Các huynh đệ... ai đến trước được trước nhé... Công pháp cực phẩm cấp Thiên giai đại hạ giá, chỉ cần một tờ Đại Đạo Tố Tiên, bất kể là Đại Đạo Tố Tiên thuộc tính gì cũng được!”